

и бързо сведе златните си мигли.

- Това е Мария, сестрата на княз Белота, - каза Петър и се усмихна.

В това време звучногърлест гласатай, за втори път през този ден, биеше с две пръчици върху един барабан от агнешка кожа и съобщаваше на сияещите търновци, ^{които бързо се трунаха} че ~~техния~~ ^{техния} любим Ицо се е завърнал жив и здрав. ^{наколко му, чудна, невероятна вест.}

С радостни викове огромната ^{царска} навалица се опъти към ~~Белота~~ ^{царския}. Сякаш докато не видяха с очите си, не можеха да повярват, че ~~тех-~~ ^{тех-}ния любим Ицо се е завърнал жив и невредим.

По пътя те срещнаха един висок, слаб момък, с небрежно разпиляни по раменете ~~дълги~~ руси коси - и почтително му сториха път.

Треперящата кървава светлина на борините освети едно мрачно, невесело лице.

Той беше, може би, единственият човек в Търново, който в този час не се радваше.

Глава XVII

Бавно пътуваше огромната войска надолу, към юг. През пролетта на 1189 година Фридриховите кръстоносци се спуснаха покрай Истъра към Белград, ^{ра} след това по Моравската долина, за- ^{Филипов град} пътени към Средец, ~~Италия~~ и Пропонтида.

На брега на Истъра, пратениците на Исак Ангел посрещнаха сърдечно и любезно императора, който испрати нови посланници в царския град: двама епископи негови сродници.

Ала в Ниш го причакаха през юлий сръбския княз Неман с брат си Страхимира, а малко по-късно дойдоха и пратениците на българския цар ~~и~~ Калопетър.